Вечірнє

Микола Вінграновський

Чорніє повітря… Шляхи засиніли,
Гойднулися квіти пахучими снами,
Натомлені села вечеряти сіли
Під грушами, вишнями і небесами.

І, тихий туман пригорнувши до себе,
Вечеряє поле піснями з долин,
Над селами й полем вечеряє небо,
Вмокаючи в ріки хлібини хмарин.

І серце вечеря своїм сподіванням,
І думка-порадниця мріями свіжими,
Вечеряють очі просторами ніжними,
І губи вечеряють чистим мовчанням*.

Чорніє повітря… Гойдається небо,
П’є роси на яблуках вітер заблудний…
Мій світе зелений, мій світе вселюдний!
Всі думи-турботи від тебе й до тебе!

Усе є для щастя!.. Є хліб і покоси,
Є згода життя між тобою і нами,
І сад молодий на вітрах плодоносить,
Як доля моя плодоносить літами…

Людино моя, з хліборобного роду!
В мені ти живеш і ростеш у мені!
І древню, як світ, твою душу і вроду
В нові свої думи несу я і дні!..

Людино моя із слов’янського племени!
В мені ти зачата Дніпром і степами,
Задумою скита зігріта у темені,
У житі обкошена тихо серпами…

Людино моя з колоска благородного!
Від горя-недоленьки, суму і зла,

Від Хана Батия крізь Гітлера чорного
Жорстока і добра ти в мене ввійшла!

І що б я сьогодні не думав, не діяв,
Яка в моїй долі не стане пора, —
Я чую: твій вік у мені молодіє,
Бо знаю, що ти у мені для добра!

_____

* – В пізній редакції (1986) строфу “І серце вечеря…” пропущено.